

плашихъ съ тѣхъ дѣтца-та. . . . . Азъ съмь гы видѣль пѣрвъ пѣтъ, кога-то бѣхъ на пятнадесять години, а оттогасъ има вечь—вечь.—

Старець-тъ подвигнаъ очи и мысляше—вечь—вечь.—

Позалюлъ главъ и рѣче :

— Девятдесять години.

— Помнишь ли какъ сж дошли? попыта Петръ.

— Помнѣхъ и деня и часа. А какъ да не помнѣхъ това. Това бѣше страшень часъ. Крѣвь течеше като рѣка. Тогасъ бѣше бой по цѣлж Българіѣж.—У насъ бѣше мирно—за насъ нито знаяхъ.—Едни отъ наши-ты млади отивахъ на-оржжани и не връщахъ ся вече; а други дохождахъ измжчени, болни, а наши-ты майки гы гядахъ, лѣкувахъ. Нѣкои си отъ тѣхъ, като оздравѣяхъ, отхождахъ пакъ, а други умирахъ. Бой-тъ ся свѣрши. У насъ прибѣгнахъхъ мнозина, кои-то ся измжкнѣхъхъ отъ тѣжъ погыбель, много остатъци отъ нашѣж-тѣ войскѣж. Наша-та долина бѣше пълна съ свѣтъ. Мы пріяхмы тѣя бѣжянцы, като свои, като родены. Въ всякж кѣщж имаше по двама трима. Гърци-ти дълго врѣмя не знаяхъ нито за тѣхъ, нито за насъ. Мы само чухмы гласове, че сж прѣминжли на много мѣста планинж-тѣж, то тукъ, то тамъ. Мы ся осмѣлихмы, мысляхмы, че не щѣтъ намѣри наши-ты пѣтеки, на рѣкохмы на наши-ты гости да ся не боятъ. Нѣ по-стари-ти отъ наши-ти родители често пращахъ уходы (шпіоне) и намѣщахъ по върхове-ты на бърда-та стражи, а на тѣхъ побиты высоки върлины, обвѣты на върха съ насмоленж сламж. Кога-то еднаждь датарчя единъ уходъ, цѣлъ задѣхтанъ, та рѣче, какво му ся струва, че иджтъ Гърци. Ударихъ да званиятъ въ камбаны-ты наопаки. Народъ-тъ ся събра. Едни му вѣрвахъ, други не, а и той пакъ не знаеше!